

ved Mellemhandlere. Det er klart nok, at hele denne Handel ved Forbudets Udførelse er bleven fuldstændig tilintetgjort. Handelen har været til begge Parters Fordel og Tilfredshed, hvorom jo det vidner, at den har fundet Sted. Men Følgerne ere ikke mindre alvorlige, naar vi se hen til Forbrugerne her i Landet af svenst Kvæg og da først Landmændene. Af det indførte Antal antages 5,000 Stkr. at være Lødekøer, væsentlig til Landmændene paa Sjælland, fremdeles endel magert Kvæg til Jyen, og den store Betydning, denne Tilførsel har haft for vore Landmænd, viser bedst de overordentlig høie Kreaturpriser, som nu findes Sted. Man kan mene, saa meget man vil, at det er fordelagtigt for vort Agerbrug selv at lægge de Besætninger til, som det behøver; man kan have, hvilken Mening derom man vil, saa meget er imidlertid sikkert, at Ingen er berettiget til heri at paatvinge en Anden sin Mening. Det er et Spørgsmaal, som Regjeringen ikke er besejret til at blande sig i. Det er i det Hele taget en Misforstaaelse, at et Land af vor Videnhed skulde paa dette eller overhovedet paa det økonomiske Omraade være i Stand til at staa isoleret, stille sig op som en Miniaturudgave af hele Verden, indenfor hvilken man skulde kunne drive al mulig økonomisk Bedrift og selv udføre enhver økonomisk Virksomhed. Endelig af ikke mindst Betydning er Spørgsmaalet for Forbrugerne af Kjød, idet Prisen paa Slagtekvæg er steget meget betydelig, hvad der har gjort sig meget stærkt gjældende her i Kjøbenhavn. Men er Forholdet for vort Vedkommende særdeles ubehageligt, og er Følgen deraf Tab paa det ene og det andet Omraade, have Følgerne heller ingenlunde været behagelige for Sverig. Visse Egne i Sverig have set deres Fordel ved at udføre magert Kvæg til Danmark, ligesom Sjælland udfører til Hertugdømmerne. Hele denne Udførsel er med eet Snit afstaaen. Nu er det allerede i og for sig i højeste Grad beklageligt, at vi have ufrivillig ladet det gaa ud over vort Naboland, og at det har lidt betydelige Tab, men hvad der endnu er langt mere beklageligt, er den stærke Misstemning i Sverig, som hele denne Sag har vakt. Fremgangsmaaden betragtes ikke blot — og det kan man til en vis Grad undskyldte — som et Udtryk for en mindre velvillig Stemning fra den danske Regjering og det danske Folks Side, men det er endog saa blevet udtalt, at man ser i disse Foranstaltninger et underfundigt Forsøg paa at undergrave Sverigs Kvægudførelse til England. Vi kunne i høi Grad beklage denne Opfattelse, men vi kunne,

naar vi ville være ærlige og lægge Haanden paa Hjertet, ikke negte, at, hvis det havde været os, der vare bleve behandlede paa lignende Maade fra Sverigs Side, vilde vi ikke have bedømt det mildt, og der vilde tilvisse ligeoverfor saadanne Foranstaltninger fra vor Nabos Side have reist sig en Storm af Uvillie.

Naar vi nu gaa over til Spørgsmaalet om Følgerne af Forbudets Ophævelse, skal jeg ikke opholde mig ved det besynderlige Argument, som den høitærede Minister har fremsført, nemlig at der vilde være Grund til ikke at gjøre det af Hensyn til de Jolk, som under de bestaaende Forhold have kjøbt deres Kvæg dyrt. Jeg vil derimod fremhæve, at det Hovedargument, som den høitærede Indenrigsminister stadig kommer tilbage til, er, at han paaviser, hvilken uhyre Vigtighed det har for os at vogte os mod smittomme Sygdommes Indførelse, og hvilke uhyre Tab der vilde følge af, at saadanne Sygdomme opstaa, hvorledes Agerbrugets Liv og Velfærd, hvorledes Landets dyreste og vigtigste Interesser staa paa Spil. Den høitærede Minister har her udmalet paa en Maade, som vidner om hans rige Fantasi, et Billede, hvor vi have set os bragte til Ruin og Alle gaaende omkring med Tiggerposen. Jeg vil nu ikke dvæle ved, at dette strengt taget er, hvad man i Logiken kalder en ignoratio elenchi, det vil sige, at man beviser noget helt Andet end det, der skal bevises. Det, der skal bevises, er ikke, at det er ubehageligt for os at faae den ondartede Lungehyge; men derimod, at det er sandsynligt, at der er Fare for os for at faae den fra Sverig; og dette er ikke bevist. Jeg tror, at det vil være hensigtsmæssigt, om man søger at klare for sig ved Tal, hvad det egentlig er, vi kunne berygte af den ondartede Lungehyge. Det forekommer mig, at det er en mærkværdig Modsigelse, at man paa den ene Side udmaler det som løbende op til Millioner og Millioners Værdi, som tabes i de Lande, hvor denne Sygdom findes, og saa samtidig paa den anden Side paastaar, at Kvæget i Sverig skulde kunne gaa omkring med denne Sygdom i en Mennekesalder, jaaledes at der, naar man just skulde vælge sig en Sygdom at lide af, ikke kunde tænke sig nogen behageligere end denne. Det er af Professor Wagge blevet oplyst, at i Tydsland, hvor denne Sygdom hører stadig hjemme, er der i Aaret 1879—1880 blevet udbetalt en Sum af 400,000 Rmk. i Skadeserstatning for Nedslagning af lungehygt Kvæg. Nu er Kvægbestanden i Tydsland vel 12 Gange saa stor som hos os. Altsaa, hvis vi fik den ondartede Lungehyge i samme Forhold som Tydsland, vilde det være for os en aar-